

Slovo k povzbuzení na neděli 26. ledna 2026, na **3. neděli v mezidobí – A**
Biblická čtení: Iz 8,23b – 9,3; Ž 27; 1Kor 1,10-13.17; Mt 4,12-23

Milé sestry, milí bratři,

dnešní **evangelium** před námi rozevívá začátky **Kristova veřejného působení**. V **Galilei**, na severu Zaslíbené země. Že tam, nebylo náhodou. Ani jen souhrou okolností, že právě v Galilei, poblíž Genezaretského jezera, byl i Nazaret. Stalo se tak spíše **pro to**, čím **Galilea** byla: **Územím na okraji** Izraele, judskými židy víceméně **opovrhovaným** krajem chudých rybářů a mnoha pohanů, **periferií** židovské společnosti.

Už prorok **Izaiáš** předpověděl, že právě tamější lid – za Jordánem, v Galilei pohanů – **jako první** uvidí **veliké světlo**, jak jsme slyšeli v prvním čtení. A **Kristus** to naplnil, jak jsme slyšeli v evangeliu.

Proč zrovna **tam**? Možná proto, že právě **pohrdaná periferie** ho byla schopna přijmout lépe, rychleji a snadněji než třeba Jeruzalém. Možná i proto, že je tomu tak nějak **stále**, že to vždy bude nějaká **pohrdaná periferie**, která Kristovo evangelium bude přijímat **dříve, snadněji**, a i **lépe** než nějaké centrum, nějaká **elita**.

Možná i proto chce Kristus stále začínat své tajemné působení v nás a mezi námi nejraději na nějakých **periferiích**. Což platí **nejen** o periferiích **sociálních**, o lidech na okraji společnosti a okraji zájmu světa, a třeba i církve. **Ale** možná to platí i o pohrdaných částech, rozměrech **nás** samotných, o **periferiích** našeho vlastního **života**. Anebo o periferiích našich **vztahů**.

Právě to, co třeba v sobě a svém životě považujeme **za slabé a nečisté**, za méněcenné či nedůležité, co je na okraji i našeho křesťanského zájmu, **může být** totiž leckdy oním **prostorem**, který jako **první zarezonuje** na opravdový **Kristův příchod**, prostorem, skrze který k nám může vejít trocha **nebeského království**. Všechné **periferie** našeho **života**, našeho **já**, ale i našich **vztahů** se mohou stát místem, **kde** Pán Ježíš učiní nějaký **zázrak** proměny k lepšímu, kudy k nám **přijde**, navzdory cloně naší představy o něm.

Zda jsou pak naší **osobní periferií** spíše naše „**Achillovy paty**“, slabosti, neduživosti, nemoci, nemohoucnosti, vytěsňované rozměry a vztahy našeho života, naše tajné hříchy, či zda je touto periferií naše **podvědomí**, to může být u každého různé. Ale s ohledem na evangelium něco takového bude mít **každý** z nás. U každého totiž musí evangelium někde **začít**.

Po evangeliu a žalmu jsme slyšeli neméně výrazné **čtení druhé z Prvního listu Korintským**. Apoštol jej píše během své třetí misijní cesty, pravděpodobně o Velikonocích roku 56, a adresuje jej **církevní obci v Korintu**, kterou byl předtím založil. **Korint** bylo významné antické kulturní město a obchodní centrum, hlavní město provincie Achaje. Proto i prvokřesťanská obec v něm se stala záhy nejen velkou ale i velmi **sebevědomou**. Rozhodně ne nějakou periferií.

První list Korintským nám předkládá zejména Pavlovy reakce **na aktuální problémy a otázky**, které v korintské obci vyvstaly. Chce být jakousi **aplikací** křesťanství do **konkrétního** života s jeho starostmi a problémy. To platí i o **dnešním úryvku**. Je ze samotného **začátku** listu, což naznačuje **důležitost** jeho sdělení: «Napomínám vás, bratři, jménem našeho Pána Ježíše Krista: Buďte všichni zajedno a ať nejsou mezi vámi roztržky. Stejně usuzujte a stejně smýšlejte».

Rozdělení v obci, o kterém se apoštol dověděl, mělo bezpochyby své **konkrétní** a reálné pozadí. Mezi korintskými křesťany se mimo jiné zformovaly různé **antagonistické** skupiny **upřednostňující** toho či onoho učitele a kazatele, pěstující větší či menší kult jejich osobnosti. Místo toho, aby středem všeho byl sám Kristus: «„Já držím s Pavlem!“, „já zase s Apollem!“, „a já s Petrem!“, „já s Kristem“» glosuje až ironicky situaci Pavel.

Neshody musely také mít i neblahé vyústění: **Nevraživost, hádky**, možná i **nepřátelství**, a to vše navíc s odvoláváním se **na evangelium**. Vždyť šlo o kazatele mající je hlásat. Něco takového je ovšem **neslučitelné** se shromážděním kolem Krista, s církví, něco takového **zbavuje Kristův kříž jeho působivosti**, připomíná svatý Pavel.

V dnešním úryvku jde tak patrně o **hlubší poselství** než jen o napomenutí pro stranicťáky vzhledem k jednotlivým služebníkům církve, než jen o nesprávnost přilnutí výlučně k tomu či onomu knězi, kazateli, učiteli, jak se někdy Pavlova slova vykládají. Anebo než jen o připomenutí, samozřejmě také důležité a velmi aktuální, že zejména ve **svátostech**, které tito služebníci zprostředkovávají, **nejde o ně**, nesmí jít o ně, ale především o tajemnou přítomnost samotného **Krista**; «Pavel křtí? Petr křtí? Kristus křtí!» parafrázuje tak dnešní apoštola slova sv. Augustin.

Pavlova dnešní slova nám totiž – v ještě obecnější rovině – **připomínají**, že žádná **rozdělení**, žádné **roztržky** či **hádky** mezi lidmi přeci **nejsou dobře**. Narozdíl od rozmanitosti, která k životu patří. **Zlá** a mnohdy navíc zbytečná **rozdělení** otravují a zatěžují život, a mohou mít tragické **důsledky**. Může se z nich vyvinout **nepřátelství**, z něj **nevraživost**, a z ní **nenávisť**. A ta může vést k **hrozným** činům, až k **zabíjení**. Tak tomu je – biblicky viděno – už od dob Kaina a Ábela, od dob stavby Babylónské věže.

Rozdělení mezi lidmi na **světě** je, bylo a bude, má mnoho důvodů, svět je **složitý**. V každé době, i po příchodu Pána Ježíše, dnes také. Rozdělení a nevraživosti jsou **i v církvi** a mají také řadu důvodů, už od dob Pavlových. Rozdělení jsou mnohdy i **mezi námi**, ve společenstvích a vztazích, v nichž žijeme. Někdy snesitelnější, jindy méně. Prostě **nejsme** stejného usuzování ani smýšlení. A ani **nebudeme**, protože něco takového v praxi, zdá se, možné není, nebylo už ani v době novozákonní, není ani nyní, nebude ani zítra. Navzdory tomu, že církev by měla být (aspoň teoreticky) prvotinou smířeného lidstva.

Jenže co s tím? Máme dnešní Pavlovu výzvu docela přejít? Anebo máme dokonce rezignovat na evangelijní výzvu být tvůrci pokoje? Co si vůbec máme odnést z Pavlova velmi aktuálního slova, aby Kristův kříž nepozbyl své působivosti?

Asi ne závěr, že **každá neshoda** by byla sama o sobě **hříchem**, a že proto je potřeba se všem konfliktům vyhnout. Tak to určitě není, někdy člověk **do konfliktu** bohužel jít **musí**, i když nechce, i přestože chce být tvůrcem pokoje.

Pokud někdo říká pravdu a druhý lže, anebo někdo se snaží o dobro, jiný působí zlo, tak neshoda je často **nevyhnutelná**, někdy dokonce nutná a správná. **Pokud** se máme **zastat** slabého, vykonat **dobro** i navzdory odporu, **milovat** i nepřátele, **je** případný z toho plynoucí **konflikt** vlastně i **povinností**.

Nehledě na to, že mnohdy jsme to **my sami**, vůči jejichž chování se musí druzí **konfliktně** vymezit.

O co se však v takových situacích můžeme a máme **snažit**, je **jednat** tak, abychom ani v konfliktech nepřestali své protivníky **milovat**, abychom k nim nepřestali mít k **úctu**, abychom se ani navzdory konfliktům nepřestali snažit o **dobro**. Abychom chtěli vyhrávat nejprve **dobrem**, a teprve, když není vyhnutí, silou. Abychom nepřestali být **empatickými**.

A pokud my zrovna budeme těmi **zlými, sobeckými a agresivními**, vůči kterým musí okolí **zasáhnout**, bylo dobře, aby nás právě **odmítavé reakce** našeho okolí, konflikty změnily, přivedli k **obrácení** k dobru, lásce a milosrdenství.

Konečně z těchto všech důvodů, ať už jsme zrovna na té či oné straně, se možná právě i **neshody** mohou stát onou **periferií**, do níž chce přicházet **Pán**...

Milé sestry, milí bratři, evangelium nám dnes tedy připomnělo, že Kristus začal a stále rád začíná své dílo **na periferii**. Druhé čtení, že **konflikty** mezi lidmi nebyly a ani mezi námi nejsou dobře. Ale že někdy mohou k dobru nakonec **přivést**, stanou-li se onou **periferií**, která se otevře **Kristu**.